

Peter Cuijpers

Jezus, de Heer van mijn leven

Lucas 5:1-11

Lied 71 uit de bundel Opwekking wordt in tal van gemeenten uit volle borst gezongen. Soms zingen we bepaalde liederen zonder de diepte ervan te beseffen. Eén van die liederen is nr. 71:

*'Jezus leeft in eeuwigheid,
Zijn sjaloom wordt werkelijkheid.
Alle dingen maakt Hij nieuw,
Hij is de Heer van mijn leven'*

(Opw. 71).

Tijdens het zingen van dit lied heb ik me vaak afgevraagd of Jezus werkelijk de Heer van mijn leven is? Is Hij alleen de Heer van mijn hoofd, of ook van mijn hele leven? De vraag is niet hoeveel kennis ik van de Heer Jezus heb opgedaan uit de Bijbel, maar of Hij werkelijk de Heer is van mijn leven? De geschiedenis van de roeping van de eerste discipelen bij het meer van Gennesaret werpt licht op deze vraag.

Bij het meer van Gennesaret

'Het gebeurde nu, toen de menigte op Hem aandrong en het woord van God hoorde, dat Hij bij het meer van Gennesaret stond' (vs. 1).

Het was *vroeg in de ochtend*, de zon was nog maar net over het meer van Gennesaret opgegaan. Naar Zijn gewoonte had Jezus Zich afgezonderd om in de stilte het aangezicht van de Vader te zoeken (vgl. Luc. 4:42). Maar het duurde niet

lang of de mensen kregen te horen waar Hij Zich bevond. Massaal trokken zij erop uit om Hem te zoeken, hongerig als ze waren om het woord van God te horen.

Met het aanbreken van de dag waren de mensen erop uitgetrokken om het woord van God te horen. We kunnen ons meteen afvragen wat het óns waard is om het woord van God te horen?

De vrouwen die met Jezus waren meegekomen uit Galilea, stonden later ook vroeg op. Ja, héél vroeg! Niet om het woord van God te horen, want Jezus was gestorven en begraven. Ze stonden vroeg op om hun geliefde Heiland een laatste dienst te bewijzen: *'Op de eerste dag van de week, toen het nog zeer vroeg was, kwamen zij bij het graf met de specerijen die zij hadden bereid (Luc. 24:1).* De specerijen die zij thuis hadden bereid, waren bestemd voor hun gestorven Heiland. De specerijen spreken van de dank en de aanbidding die wij Hem op zondag mogen brengen bij de tekenen van brood en wijn, die ons eraan herinneren dat onze geliefde Heiland voor ons op het kruis is gestorven.

Hoe gaan wij eigenlijk naar de samenkomsten van de gemeente? Hebben wij thuis specerijen bereid? Met andere woorden: Is ons hart vol dank en aanbidding als wij naar de samenkomst gaan, of is het leeg?

Zijn wij ook bereid om *'zeer vroeg'* op te staan om het woord van God te horen en de Heer Jezus de eer te bewijzen die Hem toekomt, of draaien we ons nog een keer om? *'Nog even slapen, nog even sluimeren, nog even liggen met gevouwen handen'* (Spr. 6:10). Het gevolg is: *'Daar komt uw armoede over u als een snelle looper en uw gebrek als een gewapend man'* (Spr. 6:11). Geen tijd om te bidden, geen tijd om de Bijbel te lezen en geen tijd om specerijen te bereiden. Armoe troef!

Luisteren naar de Heer

'En Hij zag twee schepen bij het meer liggen; de vissers nu waren van boord gegaan en spoelden de netten. Hij nu ging aan boord van één van de schepen, dat van Simon was, en vroeg hem iets van het land af uit te varen; en terwijl Hij zat, leerde Hij de menigten vanuit het schip' (vs. 2-3).

Niemand wilde ook maar één woord missen van de woorden die Jezus sprak. De mensen kwamen van alle kanten naar voren om het woord van God te horen. Jezus kwam hierdoor in het gedrang, en Hij zag twee schepen bij het meer liggen.

Hij ging in één van de schepen, dat van Simon was. Hij vroeg hem om iets van het land uit te varen, zodat Hij door allen gezien en gehoord kon worden. Hij ging zitten en leerde de menigte vanuit het schip.

Simon had de hele nacht hard gewerkt en hij verlangde naar zijn bed! Maar toen de Heer hem vroeg of Hij zijn vissersboot mocht gebruiken, aarzelde hij geen moment. Hij stond zijn vissersboot af, zijn tijd, zijn bed en zijn energie. De Heer dwingt niemand om zijn bezittingen, tijd en energie aan Hem af te staan, maar we zullen zien dat iedereen die gehoor geeft aan Zijn stem alleen gezegend kan worden. We gaan er dus niet op achteruit (Matt. 19:27-30)! Eén van de zegeningen die Simon had moeten missen als hij naar huis was gegaan, was het onderwijs van de Heer. Maar nu zat hij op de eerste rang!

Ben ik bereid mijn bezittingen af te staan aan de Heer Jezus als Hij die nodig heeft? Mijn boot, mijn auto, mijn huis, mijn geld, mijn tijd, mijn slaap, mijn...?

Afsteken naar de diepte

' Toen Hij nu ophield met spreken, zei Hij tot Simon: Vaar uit naar de diepte en werpt uw netten uit voor een vangst. En Simon antwoordde en zei: Meester, de hele nacht dóór hebben wij ons ingespannen en niets gevangen; op uw woord echter zal ik de netten uitwerpen' (vs. 4-5).

Toen Jezus ophield met spreken, zei Hij tot Simon: 'Vaar uit naar de diepte en werp uw netten uit voor een vangst' (vs. 4). Eerst had Jezus aan Simon gevraagd om 'iets' van het land weg te varen. Nu vraagt Hij hem om naar de diepte uit te varen. De Heer neemt ons niet meteen mee naar de diepte, eerst kijkt Hij of wij bereid zijn 'iets' van het land af te varen (vs. 3). Als wij hiertoe, om wat voor reden dan ook, niet bereid zijn, moeten wij niet verwachten dat Hij ons meeneemt naar de diepte. Want dat is waar Hij Zijn heerlijkheid aan ons wil openbaren.

Opnieuw wordt Simon op de proef gesteld. Gehoorzaamt hij Jezus of niet? Hoewel hij tegensputtert, doet hij toch wat Jezus van hem vraagt. Doorslaggevend is dat hij Jezus 'Meester' noemt, iemand die boven hem staat. Op Zijn woord zal hij de netten uitwerpen.

Simon was meester op het gebied van de visvangst. Niemand die hem hierover iets kon leren. Toen Jezus hem dan ook vroeg naar de diepte uit te varen, meende hij de Heer erop te moeten wijzen dat dit verspilde tijd en energie was. Iedere

visser weet immers dat de vissen zich overdag op grote diepte schuil houden! Als het 's nachts al niet lukt om iets te vangen, kunnen we het overdag helemaal vergeten. En als er één is die uit ervaring spreekt, dan ben ik het wel: Simon! Tegen alle logica in doet Simon echter wat Jezus van hem vraagt; hij vaart uit naar de diepte om de netten uit te werpen.

Jezus stelt ons geloof soms op de proef door van ons dingen te vragen die tegen al onze logica ingaan. Hoe reageren wij hierop? Gaan we tegensputteren en de Heer de les lezen? Of doen we wat Hij ons opdraagt, ook al gaat dit tegen onze logica in en is er onwil van onze kant?

Toen Naäman gevraagd werd om zich zeven keer in de Jordaan onder te dompelen, naar het woord van Elisa, werd hij toornig en sputterde hij tegen; hij had daar zijn eigen gedachten over! Als één van zijn dienaren hem niet had weten over te halen, zou hij tot zijn dood toe melaats zijn gebleven (2 Kon. 5).

Toen de Heer in Johannes 9 modder op de ogen van de blindgeborene streek, en hem vervolgens de opdracht gaf om zich in de vijver van Siloam te gaan wassen, had de man kunnen zeggen: Wat een vreemde opdracht, dít doe ik niet! Dit had gekund, maar dan zou hij voor altijd blind zijn gebleven. Geloven is tegen beter weten in doen wat de Heer van ons vraagt. Alleen dit soort geloof kan door Hem gezegend worden.

Een wonderbare visvangst

En toen zij dit hadden gedaan, omsloten zij een grote massa vissen, en hun netten scheurden. En zij wenkten hun metgezellen die in het andere schip waren, om hen te komen helpen, en zij kwamen; en zij vulden beide schepen zodat zij bijna zonken' (vs. 6-7).

De gehoorzaamheid van Simon werd beloond. In de diepte openbaarde de Heer Zich aan Simon en zijn metgezellen. Wat niemand voor mogelijk had gehouden gebeurde: toen zij hun netten uitwierpen en binnenhaalden, zat er zoveel vis in dat de netten begonnen te scheuren. De netten waren zo vol, dat zij hun metgezellen riepen om hen te helpen. Toen de vangst aan boord was, waren de schepen zo diep geladen dat zij bijna zonken.

We kunnen de Heer maar beter op Zijn woord geloven en doen wat Hij ons opdraagt. In de diepte ontvangen we niet alleen een overvloed aan zegen, maar daar kan de Heer Zich ook aan ons openbaren.

Sommige christenen blijven hun hele leven in het ondiepe. Om wat voor reden dan ook zoeken ze de diepte niet op. Ze lopen keurig in het rijtje mee: ze lezen trouw hun Bijbel en kalenderblaadje, ze gaan op zondag naar de samenkomst, bezoeken de huiskring enz. Maar toch missen ze iets. Ze hunkeren naar een geloofsleven dat sprankelend is! Deze geschiedenis leert ons dat dit mogelijk is. Wie Jezus in zijn levensschip toelaat en zich door Hem naar de diepte laat leiden, zal overvloedig gezegend worden en bijzondere dingen meemaken.

Zelfkennis

'Toen nu Simon Petrus dit zag, viel hij aan de knieën van Jezus neer en zei: Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Heer. Want verbazing had hem en allen die bij hem waren, aangegrepen over de vangst van de vissen die zij hadden gedaan, en evenzo ook Jakobus en Johannes, zonen van Zebedeüs, die deelgenoten van Simon waren' (vs. 8-10a).

Simon Petrus had al heel wat wonderbaarlijke dingen meegemaakt met de Heer. Hij had gezien hoe zieken werden genezen en demonen werden uitgeworpen, maar dit alles had er niet toe geleid dat hij aan de knieën van Jezus was neergevallen. Het wonder dat hij nu had gezien, steeg boven al de wonderen uit die hij eerder had gezien. Jezus had zich zojuist geopenbaard als Heer en Meester over de schepping.

De ogen van Simon Petrus waren opengegaan. Jezus is méér dan een profeet of een gewoon mens! In zijn vissersboot bevond zich God Zélf, geopenbaard in het vlees (vgl. 1 Tim. 3:16). Dit bewustzijn deed hem op zijn gezicht vallen, en bracht hem tot de uitspraak: *'Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Heer'.*

Simon Petrus werd zich ervan bewust dat Gods heiligheid en zijn eigen zondigheid elkaar niet verdragen. Ieder mens moet op het punt komen, waarop hij zijn eigen zondige hart ontdekt! We kunnen lange tijd met Jezus optrekken zonder dat we ons realiseren wie of wat we van nature zijn, en met Wie we eigenlijk te maken hebben. Er komt echter een moment dat Jezus Zichzelf aan ons gaat openbaren.

Als dat moment aanbreekt, zal heel ons leven veranderen. Dan is het niet langer *theoretische* kennis die we uit de Bijbel hebben opgedaan, maar *bevindelijke* kennis, omdat we aan den lijve ervaren dat Jezus leeft en bemoeienis heeft met ons leven. Voor de één kan dit, net als bij Simon Petrus, een ingrijpende gebeurtenis zijn in de beslommeringen van het dagelijks leven, en voor de ander kan het een wonderbare genezing zijn van een ongeneeslijke ziekte (Luc. 5:12-16).

Dit moment, dat voor elk heel persoonlijk is, maakt duidelijk met Wie we te maken hebben. Zijn goddelijk licht boort zich dan als een pijl in ons hart en doet ons aan Zijn knieën neervallen. Zelfs Johannes, de discipel die Jezus liefhad, viel als dood aan Zijn voeten toen hij zichzelf zag in het licht van de opgestane Heer (Openb. 1:17).

Daarom een persoonlijke vraag: Ken je Jezus alleen maar uit de Bijbel, of is er een moment in je leven geweest dat Hij Zich persoonlijk aan jou heeft geopenbaard? Wat maakt het verschil?

Het dienen van de Heer

'En Jezus zei tot Simon: Wees niet bang, van nu aan zul je mensen vangen. En nadat zij de schepen op het land hadden getrokken, verlieten zij alles en volgden Hem' (vs. 10b-11).

Het is een goede zaak als iemand zijn zondige 'ik' ziet in het licht van de Heer Jezus en uit eerbied aan Zijn knieën neervalt. In het Oude Testament wordt dit 'de vreze Gods' genoemd. Zij die God vrezen, hoeven niet bang te zijn. Aan dit soort mensen kan de Heer Zichzelf openbaren. Alleen degenen die weten dat in henzelf, dat is hun vlees, niets goeds woont (Rom. 7:18), zijn geschikt om voor Hem een bepaalde dienst te verrichten. De dienst die de Heer voor Simon in petto had, was dat hij een 'visser van mensen' zou worden.

De gebeurtenis op het meer van Gennesaret heeft heel het leven van Simon en zijn metgezellen veranderd. Nadat zij de schepen op het land hadden getrokken, verlieten zij alles. Zij gaven hun aardse beroep op en volgden Hem. Vanaf dat moment was Jezus de Heer van hun leven.

Een slotvraag: Is Jezus werkelijk de Heer van mijn leven? Zo ja, waaruit blijkt dit dan?

Oude Sporen 2014

